

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Köszönöm a tisztelt Alkotmánybíróságnak, hogy kivizsgálásra érdemesnek tartotta az AB.tv. 27§ alapján előadott alkotmányjogot panaszomat. Melyet teljes terjedelmében fenntartok! A tisztelt Alkotmánybíróság felhívásával kapcsolatban, pontosítva kérelmet a következőket adom elő:

– Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, az AB.tv. 27 §(1)a, b, pontja és a (2) a,b,c, pontja szerint: „személyes érintettségem okán”(ugyanis engem elítélő jogerős ítélettel szemben kérem az AB vizsgálatát), hogy az Alaptörvény 24. Cikkének (1) és (2) d, c, pontja szerinti hatáskörében állapítsa meg, hogy a Debreceni Ítéltábla: Bf.IV.573/2020/77 sz. jogerős ítélete, és az ehhez vezető nyomozati eljárás (Lásd: 2/2020 (I.2) AB: “A derogációs tilalom vonatkozik az időbeliségre, tehát a nyomozás elrendelésével kezdődő büntetőeljárás egésze irányadó, nem korlátozható az ügyek bírósága érkezésére.”) az alaptörvény XXIV. és XXVIII cikkének 1, és 3, pontjában foglaltak súlyos sérelme okán: alaptörvény sértő! Mely kapcsán az ítélet, és az ehhez vezető nyomozóhatósági, ügyészi és bírói eljárások mellett megsértették Magyarországra nézve kötelező érvényű nemzetközi szerződésekben foglaltakat: „minimum követelményeket” is a „Tisztességes eljárás” (fair Trial) körében. Lásd az 1993 évi XXXI.tv.-el belső jogba inkarnálódott: : Emberi Jogok Európai Egyezménye: 6. cikk (1); (3) b, pontjában foglaltakat.

Figyelemmel a betűre pontosan vonatkozó EJEK általi ítéletek hivatkozhatóságára, és megfelelő lehetőségére tisztelettel emlékeztetem, az Alkotmánybíróságot, hogy a EJEK gyakorlatának alkotmányos relevanciáját először a 61 / 2011 (VII.13) AB határozat fektette le, amely szerint „Egyes alapjogok esetében az Alkotmány ugyanúgy fogalmazza meg az alap jog lényegi tartalmát, mint valamely nemzetközi szerződés (pl. Polgári és Politikai Jogok Egyezségokmánya és az Emberi Jogok Európai Egyezménye).

Ezekben az esetekben az alkotmánybíróság által nyújtott alap jogvédelem szintje semmiképpen sem lehet alacsonyabb, mint a nemzetközi (jellemzően a strasbourgi Emberi Jogok Bírósága által kibontott) jogvédelem szintje. A Pacta sunt servanda elvéből (Alkotmány 7 § (1)es bekezdése alaptörvény Q cikk 2-3 bekezdés) következően, Tehát az Alkotmánybíróságnak akkor is követnie kell Strassburgi joggyakorlatot, az abban meghatározott alapjogvédelmi szintet, a saját megelőző „Precens-határozataiból” ez kényszerűen nem következik.

Tekintettel arra, hogy a tisztességes eljáráshoz és a jogorvoslathoz való jogi lényegi tartalmát az EJEK és az alaptörvény ugyanúgy fogalmazzák meg, az EJEK-jog értelmezésének is alkotmányos relevanciája van.

lásd:2/2017(III.10). AB[65] alapján, az AB. által nyújtott jogvédelem szintje, semmiképpen sem lehet alacsonyabb, mint az EJEK által meghatározott jogvédelem szintje. 32/2014(XI.3)AB.[50] 4.3;[52] 5.1;

Kérem a személyes érintettség okán (AB.tv. 27 §(1) a, b és (2) a, b, c,.) hogy a Tisztelt

1

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	14/1522 6 / 2021
Érkezett:	2021 AUG 23.
Példány:	1 Kezelőiroda:
Melléklet:	1 db

Alkotmánybíróság a törvény által biztosított hatáskörében (alaptörvény 24. cikk (1) ; (2)d,c, AB.tv. 27 § (1) a,b,) mivel alap törvénysértő (alaptörvény XXIV & XXVIII. Cikk(1) ; (3) vö: Q cikk, 2, 3, összefüggésében az egyezség 6 cikk 1;3/b; pontjainak sérelme) Semmisítse meg a: Debreceni Ítéltábla: Bf. IV.573/2020/7 II. Fokú ítéletét és utasítsa új eljárásra az ítéltáblát. 25/2013(X.4.)AB.[25]; [32-33]; [37]; 34/2019 (XI.22) AB.[26];

– Kérem, hogy – figyelemmel a kérelmem ben előadottak ra – a tisztelt Alkotmánybíróság az eljárás befejezéséig: a jogerős ítélet végrehajtását függessze fel!

– A hivatkozott másodfokú döntéssel szemben, nincs más hazai érdemi jogorvoslat. A jelen kérelmem a teljes hazai jogorvoslati jog kimerítését célozza. Más felülvizsgálati eljárás nincs folyamatban.

– Természetesen hozzájárulok az eljárás –, és a személyes adataim nyílt felhasználásához.

Kiegészítések:

I. Rendkívül hangsúlyos, hogy maga az elsőfokú bíróság állította az ítélethirdetése során, hogy engem, a másodrendű vádlott által elkövetett bűncselekmények időszakában (Amikor másodrendű beszerezte a kábítószer, beszerezte a kábítószer alapanyagokat, kábítószer állított elő és ezt értékesítette) megfigyeltek. Ezt a tényt erősíti, hogy a nyomozó hatóság a másodrendű vádlott telefon forgalmazásának folyamatos lehallgatásának összefüggésében, az „ügyszerítési kötelezettsége körében” – ahogy ezt az eljárás egyéb adatai bizonyítják – az operatív megfigyelését rendelték el másodrendű vádlottnak. Mivel az érdekeltségi körébe tartozó családi vállalkozásunk ingatlanjait használta fel tevékenységéhez, engem is megfigyelés alá vontak. Majd pedig, mivel a velem szembeni személy megfigyelés abszolút megcáfolta a másodrendű a súlyosabb büntető jogi felelősség alól mentesülés érdekében tett rám nézve terhelő vallomását – mely vélhetően a nyomozó hatóság,„befolyásának „az eredménye! Ugyanis másodrendű ezt követően soha még részleteiben sem tudta megerősíteni a nyomozati “vallomását”, sőt mivel vélhetőleg nem Ő szövegezte – A tárgyaláson mikor egyáltalán megszólalt ezzel abszolút ellentétes nyilatkozatokat tett! – Ézért, a személyes megfigyelésemre vonatkozó minden iratot nyomozó hatóság eljáró “kivették” bíróság eljárására felterjesztett iratokból.

Adott „eljárás”azon kívül, hogy hivatali bűncselekmények „gyanúját kelti”, abszolút módon sérti az alaptörvény XXIV. Cikkében foglaltakat. Ugyanis a teljes nyomozati iratokat köteles a bíróságra megküldeni a vádhatóság, ezek közül nem „szemezgethet”!

Adott törvény –, és jogsértés „célzata”, az érdemi védekezés jogellenes korlátozása! Az adott alap törvénysértő magatartás” eredménye”, hogy mivel a nyomozó hatóság „kivette „az eljárás irataiból az operatív megfigyelésem összes iratát, sőt kivették a telefonom forgalmazási adataim kapcsán a cella pozíciókat – mely eljárás a hatósági bűncselekmény „gyanúját kelti” –

„célzatosan „tették lehetetlenné, hogy abszolút objektív megfigyelési adatokkal, telefon forgalmazás adatokkal cellapozíciókkal bizonyítsam, hogy másodrendű vádlott az enyhébb büntetés érdekében, elkövette velem szemben a hamis vád bűncselekményét, abban a körben is, hogy konkrétan részt vettem az általa elkövetett bűncselekményekben.

Az Alaptörvény XXXVIII. cikk (1) és (3) bekezdés sérelmét eredményezi, hogy maga az elsőfokú Bíróság mondta, ki -amit a másodfok nem cáfolt- hogy a tárgyi időszakban „megfigyeltek”! Azonban a védekezéshez fűződő jog rendkívül súlyos sérelmét eredményezően nem volt hajnaladó a saját maga által igazolt nyomozati cselekmények iratainak a beszerzésére, a Bíróság által megcélzott eredménye, hogy a Bíróság, az érdemi védekezés „eszközeinek”, a nem biztosítása mellett, a vádhatóság indítványának megfelelően tudott elítélni!

Hangsúlyozom, a jelen alkotmányossági felülvizsgálatot, ennek egyetlen egy pontja sem, az un. „bizonyítékok” az AB általi újraértékelésére irányul!

Jelen esetben arról van szó, hogy a nyomozó hatóság/ügyészség hivatali helyzetével visszaélve és célzatos hátrány okozási szándékból „manipulálta” az eljárás abszolút jelentőségű iratait, ugyanis, mint a azt a tisztelt Alkotmánybíróság gyakorló bírása tudja, a telefonszolgáltatók, a telefon forgalmazási adatokhoz eleve csatolják a hívásokhoz vonatkozó átjátszó tornyok megjelölését és cella pozíciójukat. Így ezek az eljárási anyagból való „kivételek” még véletlenül sem „adminisztrációs hiba”.

Jóllehet, ezek megismerése alapjogom a büntetőeljárás során. A védőm is többször kérte az eljárás során, sem neki, sem nekem nem lett kiadva.

Az pedig, hogy sem az első, sem pedig a másodfokú bíróság nem szerezte be a nyomozás során beszerzett adatokat, megfosztott az érdemi védekezés megalapozásától, ez alaptörvény sértővé tette az eljárást.

Lásd: 6/1998 (III.11) AB határozat 3. pont (2) bek: „az Alkotmány 57-es §-ának 3-as bekezdéséből ilyen módon levezetett követelmények teljes összhangban állnak a védelem jogára vonatkozó nemzetközi kötelezettségekkel is, melyek szerint eleve a védelemhez való jognak ez a tág értelmezése a kiindulópont... az eszközök vagy lehetőségek pedig felölelnek minden olyan „elemet”, amely a büntetőjogi felelősség alóli mentesülést, vagy büntetés csökkentését szolgálhatja, s amelyeket a hatáskörrel rendelkező hatóságok gyűjtöttek vagy gyűjthettek össze.’

Ezzel összefüggésben, az eljárásban fel sem merült, hogy az általam használt telefont bárki más használta volna, vagy „letettem volna”, így a telefon forgalmazási adatai számomra objektív mentő körülmények - lettek volna, ha a nyomozó hatóság nem „veszi ki” az eljárás irataiból, és ha a hivatali kötelezettségét (Be. 3. § (4) bek; 39. § (1) bek) a bíróság betartva beszerezte volna, ugyanis a bíróságnak a tisztességes eljáráshoz való joggal kapcsolatos joggal való gyakorlatában

kiemelt fontossággal bír a „fegyverek egyenlőségének elve”. Amely értelmében az eljárásban résztvevő felek jogosultjainak: „méltányos egyensúlyban” kell lenniük. Ezért mindegyik félnek lehetőséget kell biztosítani arra, hogy saját álláspontját olyan feltételekkel tudja előadni, amelyek mellett az eljárásban résztvevő többi féllel (vádhatóság, II. rendű vádlott) szemben nem kerül hátrányos helyzetbe! Mely kapcsán a jelen „eljárás” egyezményesítésre vezetett.

Lásd Kress V. France, Application NO.39594/98 [GC] 72. §

Hiszen, mint a személyes megfigyelési adataim (melyeket a bíróság nem szerzett be), mint a telefonom cellapozíciói objektív és abszolút módon megcáfolják az ún. ítéleti „tényállást” és objektív bizonyítják vétlenségemet.

II. Adott bírói eljárás abszolút módon és figyelemmel az eljárás egyéb tényeire, sértette meg az Alaptörvény XXVIII. cikk 1. pontjában foglalt „tisztes eljárás” követelményét!

Nyilvánvalóan – ez esetben, mivel erre többször is felhívtuk a bíróság figyelmét – a tisztességes eljárás sérelmét eredményezi, amikor az eljáró bíróság – felismerve, hogy nem minden befolyástól mentes – és éppen ezért képtelen lenne a II. r. vádlott még részleteiben is megismételni a nyomozati vallomását. Szemben az egyértelmű törvényi szabályozással a szó legszorosabb értelemben nem volt hajlandó a tárgyalás közvetlensége mellett a rám nézve egyedül terhelő II. r. vádlott vallomásának hitelt érdemlőségét akár csak egyetlen kérdéssel sem vizsgálni.

A tisztességes eljárás gyakorlatilag nem létezését bizonyítja, hogy konkrétan a bíróság tette lehetetlenné, hogy az általa törvénysértően bármiféle visszaellenőrzés nélkül elfogadott terhelő vallomást a védelem a tárgyalás közvetlensége mellett – ahol a bizonyítás történik! Akárcsak egyetlen egy II. r. vádlott felé intézett kérdéssel vitassa.

Adott eljárás szándékosan törvény és jogsértő voltát bizonyítja, hogy ez eljáró elsőfokú bíróságnak folyamatosan felhívtuk a figyelmét rá, hogy az érdemi védekezés ennyire nyilvánvaló szándékos korlátozása az emberi jogok európai bíróságának következetes gyakorlata szerint is sérti a tisztességes eljárás (Alaptörvény XXVIII. cikk 1. pont) elemi követelményét.

A fegyverek egyenlőségének sérelmére vezet, hogy a kérelmező tettestársa (ezt kizárólag II. r. vádlott állítja) azért, hogy ne a valódi elkövetői magatartása miatt kerüljön kiszabásra vele szemben a jóval súlyosabb ítélet, a rendőrség előtt vallomást tett, mely kapcsán a nyomozó hatóság, hogy a védő megérkezessen. (Melyen aztán a vád alapul, melyen aztán a tettestárs a továbbiakban a hallgatás jogát választotta, mely kizárja, hogy „beismerésben lenne” miáltal sem a kérelmező sem a jogi képviselők nem intézhettek hozzá kérdéseket.)

Mely kapcsán figyelemmel arra, hogy az EJEB következetes gyakorlata alapján sérti a tisztességes

eljáráshoz fűződő jogot, vö. Alaptörvény XXVIII. cikk 1. pont)

Tisztelettel emlékeztetem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy saját kimunkált joggyakorlata alapján 2/2017 (III.10.) AB [65] alapján az AB által nyújtott jogvédelem szintje semmiképpen sem lehet alacsonyabb, mint az EJEB által meghatározott jogvédelem szintje. Márpedig az abszolút megfelelhetőség okán az elsőfokú bíróság – a másodfokú bíróság által nem reparált – törvény és jogsértésre ultima ratio az EJEB általi elítélést fogja eredményezni. Adott teljesen nyílt horribile, az elsőfokú bíróság szándékosan alaptörvény sértő (XXVIII. cikk 1. pont) eljárásnak közvetlen hátrányos következménye, hogy sem én, sem a védőm nem tudunk a tárgyalás közvetlensége mellett II. r. vádlotthoz intézett kérdésekkel és II. r. vádlott nyilvánvalóan nem adekvát válaszaival bebizonyítani, hogy II. r. vádlott a jelen ügy tárgya tekintetében is elkövette velem szemben a hamis vád bűncselekményét és minden releváns kérdésben hamisan vádolt.

Mely kapcsán ismétlem, nem a II. r. vádlottnak az értékelését kérem, hanem annak az Alaptörvényt sértő bírói eljárásának az Alaptörvény ellenességének a kimondását, amely lehetlenné tette a tárgyalás közvetlensége mellett II. r. vádlott kihallgatását, és ez által a vallomásai hiteltelenítését.

Mely törvény és jogsértés körében, nem az én „véleményem”, hogy II. r. [REDACTED] a bírósági eljárásban megismételni nem bírt „vallomása”, konkrétan az eljárás a nyomozó hatóság eljáróinak meg nem engedett befolyásolásán alapult (Alaptörvény XXIV. cikk sérelme)

Ugyanis II. r. vádlott a Nyíregyházi Törvényszék előtt folyamatban lévő 1.P.20.324/2020. szám alatti ügyben konkrétan azt állította, hogy

– a nyomozók tudva, hogy kábítószer hatása alatt állt, szándékosan ebben az állapotban hallgatták ki,

- a vallomás a nyomozók számára szolgáltatott instrukcióin alapult! Lásd 2020. 09.23-i 15. számú tárgyalási jkv. 5. oldal [REDACTED]: valóban először azt mondta, hogy a cigaretta az én üzletem, de még akkor éjszaka volt és én is kábítószer hatása alatt álltam, utána pedig a nyomozók elmondták, hogy mit tudnak [REDACTED]val kapcsolatban, és én is megváltoztattam a vallomásomat.”

II. r. [REDACTED] vádlott ilyen tartalmú nyilatkozataitól fosztott meg a bíróság alaptörvény sértő eljárása, mikor lehetlenné tette az egyetlen terhelő tanú kihallgatását.

Mindezzel és a továbbiakkal kapcsolatban tisztelettel emlékeztetem a tisztelt AB-t az EJEB által alkalmazott „kettős tesztre” az eljáró bíróság pártatlanságának a megítélhetősége körében, mely kapcsán, az elítélésem érdekében, általa hivatkozott egyetlen terhelő tanú, képes-e egyáltalán olyan összefüggő és különösen olyan vallomást tenni, mint amit felhasznált az elítélésem érdekében, „ez” objektív cáfolja a pártatlanságát. Ugyanis minimális utánajárással kiderítettük, hogy az első és másodfokú bíróság által a törvény és jogsértő eljárás, ugyanis kivétel nélkül

minden más eljárása során, amikor az „előkészítő tárgyaláson” bármely vádlott kérte beismerő vallomásának az elfogadását, ugyanaz az elsőfokú eljáró minden esetben a vádlottakhoz intézett kérdésekkel – amint ezt a törvény előírja – ellenőrizte a „beismerés” hitelt érdemlőségét!

III. Adott eljárás azon felül, hogy a fent hivatkozott „okból” törvénysértő volt egyúttal sértette az Alaptörvény XXVIII. cikk 1. pontjában foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő jogomat.

Az elsőfokú bíróság, mely összeegyeztethetetlen az Alaptörvény XXVIII. cikk 1. pontjával konkrétan arra irányult, hogy lehetetlenné tegye, hogy a „terhelttársak” immár tanúkénti meghallgatása során természetesen az önvád tilalma mellett objektív cáfolhassam II. r. vádlott a bíróság által törvénysértő módon elfogadott, rám nézve terhelő „beismerő” vallomását.

Ugyanis – a bizonyítékok teljes köre értékelésének kötelezettségét megszegve – az elsőfokú bíróság nem vonta mérlegelési jogkörébe II. r. „elismerésével” szemben, hogy a tárgyalás közvetlensége mellett maga [REDACTED] fakadt ki, akinek a beismerését ugyancsak egyetlen egy kérdés nélkül fogadta el az elsőfokú eljáró, hogy abszolút nem lehet igaz II. r. „beismerése” az értékesített kábítószer vonatkozásában.

Tehát az ügy abszolút jelentőségű része tekintetében.

E körben az elsőfokú bíróság magatartása megfosztott attól „informatív”, hogy az elsőfokú bíróság nem volt hajlandó foglalkozni az általa elfogadottan beismerésben lévő [REDACTED] a szinte beismerésben lévő II. r. [REDACTED] beismerését objektív megcáfoló nyilatkozatával.

[REDACTED] beismerésének hivatalból történő ellenőrzésekor akár én, akár a védőm kérdést intézzen Kuki Fruzsínához, melynek megválaszolása objektív cáfolta volna [REDACTED] velem szemben felhasznált beismerését.

Hangsúlyozom, hogy nem [REDACTED] vagy [REDACTED] beismerésének az újraértékelését kérem, erről szó sincs. Annak megállapítását kérem, hogy az elsőfokú bíróság fosztott meg a védekezés azon jogától, hogy az ügyben szereplő „terhelttársaknak” feltett kérdéseivel és ezekre adott válaszaival megcáfolhassam [REDACTED] rám nézve terhelő vallomását.

IV. Azonban igazodva, hogy pusztán „protokollárisan” fogják fel a mentő tanú kényszerezett meghallgatását, de a vallomásának az érdemi tartalmát szó szerint nem hajlandó értékelni – és így sem Horváth István tanúvallomásának az újraértékelését kérem – úgy az első, mint a másodfokú bíróság megsértette a tisztességes eljárás követelményét ugyanis nem tettek eleget az ügyfelderítési kötelezettségének, mely kapcsán tény, hogy [REDACTED] által hivatkozott létező személyek az ügy tárgyra és konkrétan II. r. [REDACTED] vallomására vonatkozó információkkal rendelkeznek, így tanúkénti meghallgatásuk nem mellőzhető kötelezettsége lett volna az első és a másodfokú bíróságnak, azonban ennek elmaradása a védekezésem előterjeszhetőségében korlátozott, mely álláspontom szerint az egyezmény sértésre vezette, az Egyezmény 6. cikk 3/D összefüggésében, hiszen in dubio pro reo számomra mentő körülménye

számolhattak volna II. r. ██████████ hamis vádjával szemben, mely a felmentésemet eredményezhette volna.

E körben annak ügyfelderítési kötelezettség megszegésének van jelentősége, hogy míg a bíró hivatalból lett volna köteles intézkedni, akár a pótnyomozás körében a tanúk felkutatásáról és meghallgatásáról. Ettől engem éppen fogvatartásom elrendelésével, ennek fenntartásával zárt el, míg ugyanez a bíróság a vádhatóság által indítványozott összes tanút meghallgatta.

V. Mely kapcsán nem a bizonyítékokat értékelve, hiszen a másodfokú bíróság sem ezt tette, mivel megnevezhetetlen és nem létező közvetett bizonyítékokra hivatkozik a bűnösségem valamiféle igazolásáról. Abszolút módon sérti lényegében, nem létezővé teszi az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljárást, mikor a másodfokú bíróság által tudottan – hiszen csak ismeri saját eljárásának iratait. nem létező ezért konkrétan közvetett bizonyítékokra hivatkozással igazolja a bűnösségem. Velem szemben a tisztességtelen eljárás lásd eddig előadott tényeket – eljutott odáig, hogy amikor nem létezett a bűnösségemet megalapozó bizonyíték, vagy bizonyítási eszköz ezért, hogy elítélhető legyen bármiféle konkretizálás nélkül a II. fokú bíróság nem létező közvetlen bizonyítékokra hivatkozik a bűnösségem megállapíthatósága körében. E körben végképp nem hivatkozható, hogy a bizonyítékok újraértékelését kérem az Alkotmánybíróságtól, éppen arról van szó, hogy az Alaptörvény sérelmét eredményező nem létező megjelöletlen közvetett bizonyítékokra hivatkozással állapította meg a másodfokú bíróság.

Az eljárás, az Ab. által több alkalommal kifejtett "tisztességtelenségéhez" objektív bizonyítja, hogy:

1, Mint, azt maga a bíróság is elismerte, az elsőfokú ítélet hirdetése körében, én, az ügyben eszközölt letartóztatásomat megelőzően: megfigyelés alatt álltam! Lásd: az elsőfokú bíró: „önt megfigyelték!” Ennek, a számomra releváns iratait, melyet objektív bizonyítják, hogy nem vehettem részt másodrendű ██████████ bűncselekményt megvalósító tevékenységében (lásd: nem voltam ott!) A nyomozó hatóság eljárói: „kivették” az eljárás, bírósági eljárására felterjesztett irataiból! mely eljárás nyilvánvalóan az alaptörvény XXIV.cikk súlyos sérelmét eredményezte. Majd pedig, ezen alapvető jelentőségű, objektív mentő körülményt megtestesítő saját maga által elismerten létező iratokat, sem az Elsőfokú bíróság, sem pedig a másodfokú bíróság nem szerezte be, ezzel szándékosan korlátozva védekezéshez fűződő jogomat! Mely eljárás egyértelműen az Alaptörvény XXVIII. cikk.(1) és különösen a (3)bek. sérelmét eredményezte elő.

Lásd: 17/2005.AB. határozat 3. ; 8/2013 AB. Hat. [23] cikkében fenntartva, 6/1998(III.11)AB. határozat 2.2-5 pontok, 22/2014 AB. határozat 6. Pontja, figyelemmel az Emberi Jogok Európai Egyezményének (tov. Egyezmény) 6.cikk 3/b pontjaként inkarnálódott a magyar belső jogba! (lásd: Alaptörvény III. Cikk; Q cikk (2) ;(3)

Hangsúlyozom, a hatóság által az eljárás anyagából „kivett”, és a bíróság által be nem szerzett adatok tartalma, objektív körülmények számomra!

Így, „kivették „az általam használt telefon lehallgatási anyagát, összefüggésében a cella pozíciókkal ugyanis ennek tartalma összefüggésben a cellainformációkkal objektív bizonyítja, hogy:

a, nem volt semmilyen közöm másodrendű által elkövetett bűncselekményekhez;

b, amiről én telefonáltam, beszéltem, az nem köthető a terhemre rótt bűncselekményhez, sem a kábítószer ill. kábítószer alapanyagok beszerzéséhez és különösen nem, a kábítószer előállításához.

Tehát abszolút jelentőségű kérdésekben, rendkívül hangsúlyosan megsértették a tisztességes eljárás követelményét, és rendkívül súlyos mértékben, szándékosan korlátozták a védekezéshez fűződő jogom. Mely magatartás az Alaptörvény XXIV. cikk sérelmét eredményezte és adott eljárásban nem vitásan Egyezségrésztésre vezetett. Lásd 6. Cikk 3/b.pont.

2, Álláspontom szerint – az Alkotmánybíróság e körben teljesen –, és nyilvánvalóan egyértelmű határozata alapján –, a nyomozó hatóság szándékosan olyan időre tette másodrendű vádlott legelső kihallgatását, mely időpont kapcsán tévedhetetlenül tisztában volt azzal, hogy fizikailag lesz lehetetlen, hogy másodrendű ügyvédje megjelenjen, és másodrendű. vádlott eljárási érdekeit képviselje! Így a 8/2013 AB. Határozatban foglaltak alapján, az adott vallomás az Alkotmánybíróság saját döntése alapján: felhasználási tilalom alá esik. „Ez” értelemszerűen az egész vallomásra vonatkozik. Mely kapcsán ezt a felhasználási tilalmat úgy sem lehetett megkerülni, „kijátszani” hogy esetleg a tárgyaláson felolvassa a bíróság a vallomást, és esetünkben Ilr. „fenntartja”. Ugyanis a „megerősítés rendkívüli figyelemmel arra a tényre, hogy másodrendű egyébként semmilyen vallomást nem tett sem az I. illetve a II. fokú eljárásban nem” vallomás”!

Mely kapcsán rendkívüli jelentőséggel bír, hogy másodrendű vallomását – törvénysértő módon – úgy használta fel velem szemben az első és másodfokú bíróság, hogy másodrendű soha semmilyen módon nem bírta ezt, még részleteiben sem megismételni a tárgyalás közvetlensége mellett!

mely magatartás abszolút sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1).-be foglalt tisztességes eljárás követelményét.

2.1. Itt nem megismételve az elsőfokú tárgyaláson, majd a másodfokú fellebbezésben előadottakat, konkrét és rendkívül súlyos joghátrányt okozva, törvénysértő módon fogadta el az elsőfokú bíróság a másodrendű fentebb hivatkozott vallomását – ennek bármiféle érdemi

vizsgálata nélkül! –: „Beismerő vallomásnak”.

Mely kapcsán hangsúlyozom „ez” nem a Bíróság bizonyíték értékelő tevékenységének a támadása, vagy valamiféle bizonyíték értékelő tevékenység indítványozása! Jelen esetben a jogszabály értelmezés Alaptörvény ellenességére vonatkozik az előadásom.

Ezzel összefüggésben hangsúlyozom, hogy nem a bizonyíték értékelő tevékenységét támodom, nem indítványozom semmiféle kiegészítő bizonyítás lefolytatását sem, hanem a jogszabályértelmezés Alaptörvényellenességét állítom.

Melynek következtében, hozzá, az ügyben egyedül rám nézve terhelő vallomását tévő másodrendű [REDACTED] hoz, sem a bíróság nem intézett kérdést (a körben sem, hogy egyáltalán képes e a jgyk. -ben szereplő módon összefüggően beszélni és akárcsak megközelítőleg azonos tartalommal előadni a rám nézve terhelő nyilatkozatait) és ettől, a védelmet is teljes mértékben elzárta. Mely eljárás, a Strasbourgi Emberi Jogi Bíróság számos, abszolút vonatkozó döntései alapján: egyezményesítésre vezet.

2.2. Ugyancsak törvény –, és jogsértő módon történt lefolytatásra az eljárás abban a körben és, hogy amennyiben az elsőfokú bíróság elfogadta az első és másod és harmadrendű vádlottak” beismerését” – hangsúlyos, hogy elfogadta! Azonban törvénysértő módon egyetlen egy kérdéssel sem ellenőrizte a „beismerés” hitelességét! Ami fontosabb, a védelmet is elzárta ettől. – Ebben, az esetben: másodrendű [REDACTED], [REDACTED] avagy [REDACTED] kapcsán, éppen az elsőfokú bíróság által hivatkozott törvény alapján nyomban ügydöntő határozatot lett volna köteles hozni pl. másodrendű [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] és társai tekintetében.

Ennek, azért van abszolút jelentősége, ugyanis ebben az esetben – lásd a védekezéshez fűződő jogom érvényesítése – törvényes eljárásban megilletett volna annak a lehetősége, hogy konkrétan [REDACTED], avagy az őt abszolút módon cáfoló [REDACTED], vagy [REDACTED], a továbbiakban – természetesen a törvényes figyelmeztetések mellett és az ebben foglaltak tiszteletben tartásával- Tanúként legyen meghallgatható! Ennek a lehetőségétől, másodrendű [REDACTED] mint „tanú”, Kuk [REDACTED] int „tanú”, Kána [REDACTED] nt „tanú” válaszaiból nyerhető mentő körülményektől, az Elsőfokú bíróság törvénysértő eljárása szándékosan megfosztott!

III.

Tehát az elsőfokú bíróság nem volt hajlandó egyetlen egy kérdéssel sem ellenőrizni, hogy másodrendű [REDACTED] avagy a vádlott társak egyáltalán képesek olyan tartalmú vallomást tenni, mint a meghallgatási jegyzőkönyvben szerepel, a védelmet pedig a saját – a másodfokú bíróság által is elismertem! Törvénysértő döntésre hivatkozással zárta el ettől!

Tehát az 1.; 2. ; 2.1. ; 2.2.;; pontok összefüggésében minden módon korlátozta a bíróság az érdemi védekezést.

Adott eljárás, mivel konkrétan a rendkívüli súlyos elítélésemet célozta és eredményezte, nyilvánvalóan sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) pontjában foglalt tisztességes eljárás követelményeit.

Mely kapcsán ugyancsak nem igaz, hogy a törvénysértő eljárás: „semiben nem hatott ki [REDACTED] [REDACTED] másodrendű „törvényes” (védő nélküli) nyomozási vallomása felhasználására.”, Hiszen maga a bíróság tette lehetetlenné, hogy a törvényes elfogadás esetén, ezt követően, [REDACTED] [REDACTED] tanú meghallgatása során cáfolat keletkezzen abban a körben, hogy [REDACTED] képes egyáltalán adott tartalmú vallomást tenni, avagy jelen formában történt elfogadás kapcsán a védelem kérdéseket intézzen másodrendű vádlott [REDACTED] hoz!

Mely kapcsán tény, hogy a terhelt – értelemszerűen a tagadásával összefüggő! – Hallgatása, semmi módon nem eredményezhet pro és kontra következtetéseket, ahogy ezt az ítéletábla hosszasan fejtegette! Azonban itt nem erről van szó! Ugyanis abból viszont – tisztességes, pártatlan eljárásban! – Köteles a bíróság következtetést rögzíteni – mely nem történt meg-, hogy hanem annak bizonyítása, hogy valós jogsérelemért azon tisztességtelen eljárás okán, mely során az eljáró bíróság nem volt hajlandó a tárgyalás közvetlensége mellett kérdésekkel vizsgálni a „beismerés” hitelességét, és ettől a védelmet is elzárta, majd pedig igazodva a szélsőséges elfogultságát értékelte másodrendű „beismerését”. Mely kapcsán éppen az ilyen ún. bizonyíték értékelő tevékenysége körében állítható, hogy volt olyan magatartása az eljáró bíróságnak, melyből szélsőséges elfogultságra kell következtetni.

Másodrendű [REDACTED] úgy választotta a hallgatás jogát, hogy a saját cselekvőségét rám terhelő állítólagos „beismerő „vallomása kapcsán: nem volt hajlandó egyetlen egy kérdésre sem válaszolni!

Másodrendű [REDACTED] a más személyre nézve terhelő „beismerő „vallomása, kizárólag akkor lehetett volna hitelt érdemlő, ha ezt minden további kérdés tekintetében fent bírta volna tartani! Azonban ilyenre még véletlenül sem vállalkozott másodrendű [REDACTED], melyre éppen az első fokú bíróság teremtett számára lehetőséget.

Tehát tehát éles és abban abszolút különbséget kell tenni, tisztességes eljárásban a között, ha a terhelt, tagadása mellett nem hajlandó (vagy nem bír) kérdésekre válaszolni, vagy ha a terhelt a „beismerő „– lényegét tekintve a saját tevőlegességét másra ruházó vallomása körében nem hajlandó (a beismerés körében!), Vagy nem bír (a „beismerés” körében) kérdésekre válaszolni.

Ezt a distingrációt sem az elsőfokú sem a másodfokú bíróság nem tette meg. Ugyanis nem „szimplán” arról van szó, hogy (lásd az elsőfokú döntés 7. oldal), hogy a “terhelt hallgat”! Hanem arról, hogy az állítólag mindent őszintén “beismerő” terhelt: Nem hajlandó, nem bír a védelem kérdéseire válaszolni, nem mellesleg éppen az elsőfokú bíróság törvénysértő döntésével felhatalmazva, ugyanis e nélkül, a feltett, és másodrendű által meg nem válaszolt kérdések kapcsán, a „beismerése „hitelessége, illetve ennek nem létezése körében –

tisztességes, pártatlan eljárásban - A bíróságnak kötelessége lett volna következtetést rögzíteni.

Mely kapcsán ismétlem, lásd [22] [23] pontok pontok még az sem nyert semmi módon igazolást az eljárásban, hogy másodrendű képes olyan tartalmú és olyan összefüggő vallomást tenni, mint ami az eljárás nyomozati szakában a neve alatt szerepel. Amint az a tény, hogy olyankor vették fel az adott vallomást, mely időpontra fizikailag volt lehetetlen, hogy a kirendelt ügyvéd megjelenjen – szemben a másodfokú bíróság döntésével –, az Alkotmánybíróság fentebb hivatkozott döntése alapján: a résztvevő büntetőeljárás jogainak a lényeges sérelmét eredményezte! Nem mellesleg az "így" keletkezett vallomás felhasználhatóságát is!

3. Mint azt az első és másodfokú eljárásban a vonatkozó belső jog alapján objektív igazoltam, és ezt, érdemben a másodfokú bíróság sem tudta cáfolni, a velem szembeni vád, abszolút nem volt törvényes! Ugyanis a rám testált „elkövetési magatartásokat”, abszolút nem volt képes – figyelemmel az elkövetés hiányára! Konkretizálni, pontosítani a vádhatóság. Lásd az elsőfokú eljárásban” vád pontosításra „tett észrevételekben objektív bizonyítva! Hiszen abszolút nem létezik adat arra, hogy „én” pontosan, konkrétan, mikor és hogyan működtek közre a bűncselekmény elkövetésében., egyáltalán, hogy a helyszínen lettem volna. Az a tény, hogy a vád abszolút minden konkrétumot nélkülöz a másodrendű „beismerése” alapján nekem tulajdonított állítólagos cselekvőségem kapcsán az e körben teljesen egyértelmű belső jog alapján törvénysértővé teszi a vádat, az pedig, hogy első és másodfokú bíróság az általuk hivatalból tudottan törvény és jogsértő „vád” alapján járt el, sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglaltakat. Ugyanis már állítólagos cselekvőség pontos és konkrét meghatározatlansága alapvetően korlátozta a védekezéshez fűződő jogot.

4. Az elsőfokú bíróság – és a másodfokú bíróság – nem vitathatóan szándékosan nem tett eleget ügyfelderítési kötelességének! Ugyanis az elsőfokú bíróság által meghallgatott Horváth István nevű tanú, maga is több személyre hivatkozott, akik vélhetően abszolút módon cáfolják másodrendű vádlott „beismerő „vallomását, és számomra objektív mentő körülményeket – testesítene meg a tanú vallomásuk.

A tanú által hivatkozott személyek kapcsán, a bíróságnak hivatalból lett volna kötelezettsége intézkedni a tanúk felkutatásáról, majd pedig meghallgatásáról.

IV. Amint a bíróság deklarálta elfogult eljárásával összefüggésben, abszolút nem foghat helyt a másodfokú bíróság, álláspontom szerint tarthatatlan előadása, miszerint mentő tanú(k) kapcsán prognosztizált tartalmú vallomásnak, a bizonyításban betölthető értékét, szerepét, még a tanú(k) meghallgatása előtt értékelni. Lásd elsőfokú ítélet [54].

Így az első és a másodfokú bíróság eljárása, álláspontom szerint teljesen nyilvánvalóan megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésébe foglalt tisztességes pártatlan eljárás követelményét és egyezmény sértésre vezet. Lásd 6. cikk 3/d. pontja. Mely kapcsán nem lehet prognosztizálni, hogy a tanúk: "esetlegesen tagadó tartalmú" tanúvallomások mellett, még még

miről tudtak volna beszámolni!

Hiszen ha mint az tény – és tény –, hogy másodrendű [REDACTED] és [REDACTED] [REDACTED] előtt rejtve abszolválta a kábítószer kereskedelmet – lásd az üzlet kameráinak a felvételét ellehetetlenítő eljárása [REDACTED]-nak. –, az épeszű megfontolással ellentétes, hogy [REDACTED] val készítette a kábítószer és [REDACTED] tudásával és beleegyezésével árulta azt! Az egyezmény sértésre vezető eljárás konkrétan azt tette lehetetlenné, hogy indifferens tanúk, objektív vallomást tehessenek másodrendű [REDACTED] kábítószer kereskedői, előállítói tevékenységéről, és arról, hogy ezzel kapcsolatban [REDACTED] rendelkezik-e bármilyen tudással.

Amit, ha nem nyilvánvalóan és álláspontom szerint szándékosan törvénytörő módon abszolválta volna az elsőfokú bíróság másodrendű [REDACTED] „beismerő” vallomásának elfogadását, és törvényes eljárás során fogadta volna el, az ezt követően azonnal meghozott elsőfokú döntést követően, „nem csak „[REDACTED] tanúkenti meghallgatására kerülhetett volna sor, de [REDACTED] - tanú meghallgatására is!

Mely során nyerhető objektív mentő körülményektől az elsőfokú bíróság szándékosan törvénytörő eljárásra fosztott meg, ugyanis [REDACTED] tanú vallomásában cáfolta meg az ügy bírósági tárgyalásának az idejére „élettársává” vált rám nézve [REDACTED] másodrendű vádlott terhelő vallomását. Azonban figyelemmel a másodrendű törvénytörő módon fenntartott „státuszára” az első és másodfokú bíróság „erre” hivatkozással zárt el [REDACTED] [REDACTED] tanúvallomásának felhasználhatóságától és különösen tanúkenti meghallgatóságától. Adott eljárás – figyelemmel ennek törvénytörő voltjára- abszolút módon sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését és zárt el számomra objektív mentő körülmények felhasználásától, keletkezésétől.

5. Jóllehet a jelen alkotmányjogi panasz tárgya nem lehet az első és a másodfokú bíróság „bizonyíték értékelő tevékenysége”, azonban, ez alól kivételt jelent, ha a bíróság elfogultságát objektív cáfoló módon (lásd alaptörvény XXVIII. Cikk (1) bekezdésének összefüggésében) Szélsőségesen egyoldalúan értékelte a „bizonyítékokat” mint az elsőfokú, mint a másodfokú bíróság!

Ugyanis nem létezik másodrendű [REDACTED] ügynevezett „beismerő vallomásán” kívül semmilyen olyan közvetett, vagy közvetlen bizonyíték, mely a bűnösségem megalapozná. E körben abszolút jelentőséggel bír, hogy még a másodfokú bíróság „erről” értekezik, lásd [45] [46] . Nem bír egyetlen egy közvetlen, vagy közvetett bizonyítékot felhívkozni, mely az általa hivatkozott bűnelkövetői magatartásomat bizonyítaná! Mely kapcsán – lásd a szélsőséges elfogultságot arra hivatkozik a tisztelt másodfokú bíróság, hogy elsőrendű vádlott terhére megállapított bűncselekmény elkövetését, nem kizárólag másodrendű terhelt vallomására– Melyet soha nem bírt megismételni! alapította az elsőfokú bíróság. Azonban a tisztelt

másodfokú bíróság egyetlen egy adatot, tényt nem bírt saját hivatkozása igazolásául megjelölni, abban a körben, hogy milyen egyéb „bizonyíték” lenne ami az állítólagos bűnösségem igazolná.

Amint szélsőséges elfogultsága mellett arra hivatkozik a Tisztelt másodfokú bíróság, hogy rám nézve a „közvetlen bizonyítékok mellett” – „ez” kizárólag másodrendű rám nézve terhelő vallomása, melyet soha nem bírt még részletiben sem megismételni! – „a közvetett bizonyítás adatai szintén a vádat megerősíti bizonyítékot jelentettek! Azonban ezek olyannyira nem léteznek a tisztelt másodfokú bíróság által rám nézve terhelő kint hivatkozott „közvetett bizonyítékok”, hogy ebből egyetlen egyet sem bírt – az „eljárás” megítélése szempontjából súlyosabban minősül, hogy megsem próbált a másodfokú bíróság előadni!

V. Itt jegyzem meg, hogy másodrendű [REDACTED] vallomása, és a másodfokú bíróság által hivatkozott a terhelt társak, kizárólag! csak azt bizonyítják, hogy másodrendű [REDACTED] egészen biztosan elkövetője volt a bűncselekménynek, de azt egyetlen egy szóval sem, hogy másodrendű [REDACTED] bűncselekményt elkövető tevékenységéhez bármi módon társultam volna! Itt lett volna jelentősége a törvényes eljárásnak, mely kapcsán másod Tisztelt Alkotmánybíróság!

Köszönöm a tisztelt Alkotmánybíróságnak, hogy kivizsgálásra érdemesnek tartotta az AB.tv. 27§ alapján előadott alkotmányjogot panaszomat. Melyet teljes terjedelmében fenntartok! A tisztelt Alkotmánybíróság felhívásával kapcsolatban, pontosítva kérelmet a következőket adom elő:

– Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, az AB.tv. 27 §(1)a, b, pontja és a (2) a,b,c, pontja szerint: „személyes érintettségem okán”(ugyanis engem elítélő jogerős ítélettel szemben kérem az AB vizsgálatát), hogy az Alaptörvény 24. Cikkének (1) és (2) d, c, pontja szerinti hatáskörében állapítsa meg, hogy a Debreceni Ítéletábla: Bf.IV.573/2020/77 sz. jogerős ítélete, és az ehhez vezető nyomozati eljárás (Lásd: 2/2020 (I.2) AB: “A derogációs tilalom vonatkozik az időbeliségre, tehát a nyomozás elrendelésével kezdődő büntetőeljárás egésze irányadó, nem korlátozható az ügyek bírósága érkezésére.”) az alaptörvény XXIV. és XXVIII cikkének 1, és 3, pontjában foglaltak súlyos sérelme okán: alaptörvény sértő! Mely kapcsán az ítélet, és az ehhez vezető nyomozóhatósági, ügyészi és bírói eljárások mellett megsértették Magyarországra nézve kötelező érvényű nemzetközi szerződésekben foglaltakat: „minimum követelményeket” is a „Tisztességes eljárás” (fair Trial) körében. Lásd az 1993 évi XXXI.tv.-el belső jogba inkarnálódott: : Emberi Jogok Európai Egyezménye: 6. cikk (1); (3) b, pontjában foglaltakat.

Figyelemmel a betűre pontosan vonatkozó EJE általali ítéletek hivatkozhatóságára, és megfelelő lehetőségére tisztelettel emlékeztetem, az Alkotmánybíróságot, hogy a EJE gyakorlatának alkotmányos relevanciáját először a 61 / 2011 (VII.13) AB határozat fektette le, amely szerint „Egyes alapjogok esetében az Alkotmány ugyanúgy fogalmazza meg az alap jog lényegi tartalmát, mint valamely nemzetközi szerződés (pl. Polgári és Politikai Jogok Egyezségokmánya és az Emberi Jogok Európai Egyezménye).

Ezekben az esetekben az alkotmánybíróság által nyújtott alap jogvédelem szintje semmiképpen sem lehet alacsonyabb, mint a nemzetközi (jellemzően a strasbourgi Emberi Jogok Bírósága által kibontott) jogvédelem szintje. A Pacta sunt servanda elvéből (Alkotmány 7 § (1)es bekezdése alaptörvény Q cikk 2-3 bekezdés) következően, Tehát az Alkotmánybíróságnak akkor is követnie kell Strassburgi joggyakorlatot, az abban meghatározott alapjogvédelmi szintet, a saját megelőző „Precens-határozataiból” ez kényszerűen nem következik.

Tekintettel arra, hogy a tisztességes eljáráshoz és a jogorvoslathoz való jogi lényegi tartalmát az EJEK és az alaptörvény ugyanúgy fogalmazzák meg, az EJEK-jog értelmezésének is alkotmányos relevanciája van.

lásd:2/2017(III.10). AB[65] alapján, az AB. által nyújtott jogvédelem szintje, semmiképpen sem lehet alacsonyabb, mint az EJEK által meghatározott jogvédelem szintje. 32/2014(XI.3)AB.[50] 4.3;[52] 5.1;

Kérem a személyes érintettség okán (AB.tv. 27 §(1) a, b és (2) a, b, c,.) hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság a törvény által biztosított hatáskörében (alaptörvény 24. cikk (1) ; (2)d,c, AB.tv. 27 § (1) a,b,) mivel alap törvénysértő (alaptörvény XXIV & XXVIII. Cikk(1) ; (3) vö: Q cikk, 2, 3, összefüggésében az egyezség 6 cikk 1;3/b; pontjainak sérelme) Semmisítse meg a: Debreceni Ítélet: Bf. IV.573/2020/7 II. Fokú ítéletét és utasítsa új eljárásra az ítéletét. 25/2013(X.4.)AB.[25]; [32-33]; [37]; 34/2019 (XI.22) AB.[26];

– Kérem, hogy – figyelemmel a kérelmem ben előadottak ra – a tisztelt Alkotmánybíróság az eljárás befejezéséig: a jogerős ítélet végrehajtását függessze fel!

1

– A hivatkozott másodfokú döntéssel szemben, nincs más hazai érdemi jogorvoslat. A jelen kérelmem a teljes hazai jogorvoslati jog kimerítését célozza. Más felülvizsgálati eljárás nincs folyamatban.

– Természetesen hozzájárulok az eljárás –, és a személyes adataim nyílt felhasználásához.

Kiegészítések:

I. Rendkívül hangsúlyos, hogy maga az elsőfokú bíróság állította az ítélethirdetése során, hogy engem, a másodrendű vádlott által elkövetett bűncselekmények időszakában (Amikor másodrendű beszerezte a kábítószer, beszerezte a kábítószer alapanyagokat, kábítószer állított elő és ezt értékesítette) megfigyeltek. Ezt a tényt erősíti, hogy a nyomozó hatóság a másodrendű vádlott telefon forgalmazásának folyamatos lehallgatásának összefüggésében, az „ügyszerítési kötelezettsége körében” – ahogy ezt az eljárás egyéb adatai bizonyítják – az operatív megfigyelését rendelték el másodrendű vádlottnak. Mivel az érdekeltségi körébe tartozó családi vállalkozásunk ingatlanjait használta fel tevékenységéhez, engem is megfigyelés alá vontak.

Majd pedig, mivel a velem szembeni személy megfigyelés abszolút megcáfolta a másodrendű a súlyosabb büntető jogi felelősség alól mentesülés érdekében tett rám nézve terhelő vallomását – mely vélhetően a nyomozó hatóság „befolyásának „az eredménye! Ugyanis másodrendű ezt követően soha még részleteiben sem tudta megerősíteni a nyomozati „vallomását”, sőt mivel vélhetőleg nem Ő szövegezte – A tárgyaláson mikor egyáltalán megszólalt ezzel abszolút ellentétes nyilatkozatokat tett! – Ezért, a személyes megfigyelésemre vonatkozó minden iratot nyomozó hatóság eljáró „kivették” bíróság eljárására felterjesztett iratokból.

Adott „eljárás” azon kívül, hogy hivatali bűncselekmények „gyanúját kelti”, abszolút módon sérti az alaptörvény XXIV. Cikkében foglaltakat. Ugyanis a teljes nyomozati iratokat köteles a bíróságra megküldeni a vádhatóság, ezek közül nem „szemezgethet”!

Adott törvény –, és jogsértés „célzata”, az érdemi védekezés jogellenes korlátozása! Az adott alap törvénysértő magatartás” eredménye”, hogy mivel a nyomozó hatóság „kivette „az eljárás irataiból az operatív megfigyelésem összes iratát, sőt kivették a telefonom forgalmazási adataim kapcsán a cella pozíciókat – mely eljárás a hatósági bűncselekmény „gyanúját kelti” – „célzatosan „tették lehetetlenné, hogy abszolút objektív megfigyelési adatokkal, telefon forgalmazás adatokkal cellapozíciókkal bizonyítsam, hogy másodrendű vádlott az enyhébb büntetés érdekében, elkövette velem szemben a hamis vád bűncselekményét, abban a körben is, hogy konkrétan részt vettem az általa elkövetett bűncselekményekben.

Az Alaptörvény XXXVIII. cikk (1) és (3) bekezdés sérelmét eredményezi, hogy maga az elsőfokú Bíróság mondta, ki -amit a másodfok nem cáfolt- hogy a tárgyi időszakban “megfigyeltek”! Azonban a védekezéshez fűződő jog rendkívül súlyos sérelmét eredményezően nem volt hajnaladó a saját maga által igazolt nyomozati cselekmények iratainak a beszerzésére, a Bíróság által megcélzott eredménye, hogy a Bíróság, az érdemi védekezés “eszközeinek”, a nem biztosítása mellett, a vádhatóság indítványának megfelelően tudott elítélni!

Hangsúlyozom, a jelen alkotmányossági felülvizsgálatot, ennek egyetlen egy pontja sem, az un. “bizonyítékok” az AB általi újraértékelésére irányul!

2

Jelen esetben arról van szó, hogy a nyomozó hatóság/ügyészség hivatali helyzetével visszaélve és célzatos hátrány okozási szándékból „manipulálta” az eljárás abszolút jelentőségű iratait, ugyanis, mint a azt a tisztelt Alkotmánybíróság gyakorló bírója tudja, a telefonszolgáltatók, a telefon forgalmazási adatokhoz eleve csatolják a hívásokhoz vonatkozó átjátszó tornyok megjelölését és cella pozíciójukat. Így ezek az eljárási anyagból való „kivételek” még véletlenül sem „adminisztrációs hiba”.

Jóllehet, ezek megismerése alapjogom a büntetőeljárás során. A védőm is többször kérte az eljárás során, sem neki, sem nekem nem lett kiadva.

Az pedig, hogy sem az első, sem pedig a másodfokú bíróság nem szerezte be a nyomozás során beszerzett adatokat, megfosztott az érdemi védekezés megalapozásától, ez alaptörvény sértővé tette az eljárást.

Lásd: 6/1998 (III.11) AB határozat 3. pont (2) bek: „az Alkotmány 57-es §-ának 3-as bekezdéséből ilyen módon levezetett követelmények teljes összhangban állnak a védelem jogára vonatkozó nemzetközi kötelezettségekkel is, melyek szerint eleve a védelemhez való jognak ez a tág értelmezése a kiindulópont... az eszközök vagy lehetőségek pedig felölelik minden olyan „elemet”, amely a büntetőjogi felelősség alóli mentesülést, vagy büntetés csökkentését szolgálhatja, s amelyeket a hatáskörrel rendelkező hatóságok gyűjtöttek vagy gyűjthettek össze.’

Ezzel összefüggésben, az eljárásban fel sem merült, hogy az általam használt telefont bárki más használta volna, vagy „letettem volna”, így a telefon forgalmazási adatai számomra objektív mentő körülmények - lettek volna, ha a nyomozó hatóság nem „veszi ki” az eljárás irataiból, és ha a hivatali kötelezettségét (Be. 3. § (4) bek; 39. § (1) bek) a bíróság betartva beszerezte volna, ugyanis a bíróságnak a tisztességes eljáráshoz való joggal kapcsolatos joggal való gyakorlatában kiemelt fontossággal bír a „fegyverek egyenlőségének elve”. Amely értelmében az eljárásban résztvevő felek jogosultjainak: „méltányos egyensúlyban” kell lenniük. Ezért mindegyik félnek lehetőséget kell biztosítani arra, hogy saját álláspontját olyan feltételekkel tudja előadni, amelyek mellett az eljárásban résztvevő többi féllel (vádhatóság, II. rendű vádlott) szemben nem kerül hátrányos helyzetbe! Mely kapcsán a jelen „eljárás” egyezményesítésre vezetett.

Lásd Kress V. France, Application NO.39594/98 [GC] 72. §

Hiszen, mint a személyes megfigyelési adataim (melyeket a bíróság nem szerzett be), mint a telefonom cellapozíciói objektív és abszolút módon megcáfolják az ún. ítéleti „tényállást” és objektív bizonyítják vétlenségemet.

II. Adott bírói eljárás abszolút módon és figyelemmel az eljárás egyéb tényeire, sértette meg az Alaptörvény XXVIII. cikk 1. pontjában foglalt „tisztességes eljárás” követelményét!

Nyilvánvalóan – ez esetben, mivel erre többször is felhívtuk a bíróság figyelmét – a tisztességes eljárás sérelmét eredményezi, amikor az eljáró bíróság – felismerve, hogy nem minden befolyástól mentes – és éppen ezért képtelen lenne a II. r. vádlott még részleteiben is megismételni a nyomozati vallomását. Szemben az egyértelmű törvényi szabályozással a szó legszorosabb értelemben nem volt hajlandó a tárgyalás közvetlensége mellett a rám nézve egyedül terhelő II. r. vádlott vallomásának hitelt érdemlőségét akár csak egyetlen kérdéssel sem vizsgálni.

3

A tisztességes eljárás gyakorlatilag nem létezését bizonyítja, hogy konkrétan a bíróság tette lehetetlenné, hogy az általa törvénysértően bármiféle visszaellenőrzés nélkül elfogadott terhelő

vallomást a védelem a tárgyalás közvetlensége mellett – ahol a bizonyítás történik! Akárcsak egyetlen egy II. r. vádlott felé intézett kérdéssel vitassa.

Adott eljárás szándékosan törvény és jogsértő voltát bizonyítja, hogy ez eljáró elsőfokú bíróságnak folyamatosan felhívtuk a figyelmét rá, hogy az érdemi védekezés ennyire nyilvánvaló szándékos korlátozása az emberi jogok európai bíróságának következetes gyakorlata szerint is sérti a tisztességes eljárás (Alaptörvény XXVIII. cikk 1. pont) elemi követelményét.

A fegyverek egyenlőségének sérelmére vezet, hogy a kérelmező tettestársa (ezt kizárólag II. r. vádlott állítja) azért, hogy ne a valódi elkövetői magatartása miatt kerüljön kiszabásra vele szemben a jóval súlyosabb ítélet, a rendőrség előtt vallomást tett, mely kapcsán a nyomozó hatóság, hogy a védő megérkezessen. (Melyen aztán a vád alapul, melyen aztán a tettestárs a továbbiakban a hallgatás jogát választotta, mely kizárja, hogy „beismerésben lenne” miáltal sem a kérelmező sem a jogi képviselők nem intézhettek hozzá kérdéseket.)

Mely kapcsán figyelemmel arra, hogy az EJEB következetes gyakorlata alapján sérti a tisztességes eljáráshoz fűződő jogot, vö. Alaptörvény XXVIII. cikk 1. pont)

Tisztelettel emlékeztetem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy saját kimunkált joggyakorlata alapján 2/2017 (III.10.) AB [65] alapján az AB által nyújtott jogvédelem szintje semmiképpen sem lehet alacsonyabb, mint az EJEB által meghatározott jogvédelem szintje. Márpedig az abszolút megfelelhetőség okán az elsőfokú bíróság – a másodfokú bíróság által nem reparált – törvény és jogsértésre ultima ratio az EJEB általi elítélést fogja eredményezni. Adott teljesen nyílt horroribile, az elsőfokú bíróság szándékosan alaptörvény sértő (XXVIII. cikk 1. pont) eljárásnak közvetlen hátrányos következménye, hogy sem én, sem a védőm nem tudtunk a tárgyalás közvetlensége mellett II. r. vádlotthoz intézett kérdésekkel és II. r. vádlott nyilvánvalóan nem adekvát válaszaival bebizonyítani, hogy II. r. vádlott a jelen ügy tárgya tekintetében is elkövette velem szemben a hamis vád bűncselekményét és minden releváns kérdésben hamisan vádolt.

Mely kapcsán ismétlem, nem a II. r. vádlottnak az értékelését kérem, hanem annak az Alaptörvényt sértő bírói eljárásának az Alaptörvény ellenességének a kimondását, amely lehetetlenné tette a tárgyalás közvetlensége mellett II. r. vádlott kihallgatását, és ez által a vallomásai hiteltelenítését.

Mely törvény és jogsértés körében, nem az én „véleményem”, hogy II. r. [REDACTED] a bírósági eljárásban megismételni nem bírt „vallomása”, konkrétan az eljárás a nyomozó hatóság eljáróinak meg nem engedett befolyásolásán alapult (Alaptörvény XXIV. cikk sérelme)

Ugyanis II. r. vádlott a Nyíregyházi Törvényszék előtt folyamatban lévő 1.P.20.324/2020. szám alatti ügyben konkrétan azt állította, hogy

– a nyomozók tudva, hogy kábítószer hatása alatt állt, szándékosan ebben az állapotban hallgatták ki,

- a vallomás a nyomozók számára szolgáltatott instrukcióin alapult! Lásd 2020. 09.23-i 15. számú tárgyalási jkv. 5. oldal [REDACTED]; valóban először azt mondta, hogy a cigaretta az

4

én üzletem, de még akkor éjszaka volt és én is kábítószer hatása alatt álltam, utána pedig a nyomozók elmondták, hogy mit tudnak [REDACTED]val kapcsolatban, és én is megváltoztattam a vallomásomat.”

II. r. [REDACTED] vádlott ilyen tartalmú nyilatkozataitól fosztott meg a bíróság alaptörvény sértő eljárása, mikor lehetlenné tette az egyetlen terhelő tanú kihallgatását.

Mindezzel és a továbbiakkal kapcsolatban tisztelettel emlékeztetem a tisztelt AB-t az EJB által alkalmazott „kettős tesztre” az eljáró bíróság pártatlanságának a megítélhetősége körében, mely kapcsán, az elítélésem érdekében, általa hivatkozott egyetlen terhelő tanú, képes-e egyáltalán olyan összefüggő és különösen olyan vallomást tenni, mint amit felhasznált az elítélésem érdekében, „ez” objektív cáfolja a pártatlanságát. Ugyanis minimális utánajárással kiderítettük, hogy az első és másodfokú bíróság által a törvény és jogsértő eljárás, ugyanis kivétel nélkül minden más eljárása során, amikor az „előkészítő tárgyaláson” bármely vádlott kérte beismerő vallomásának az elfogadását, ugyanaz az elsőfokú eljáró minden esetben a vádlottakhoz intézett kérdésekkel – amint ezt a törvény előírja – ellenőrizte a „beismerés” hitelt érdemlőségét!

III. Adott eljárás azon felül, hogy a fent hivatkozott „okból” törvénysértő volt egyúttal sértette az Alaptörvény XXVIII. cikk 1. pontjában foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő jogomat.

Az elsőfokú bíróság, mely összeegyeztethetetlen az Alaptörvény XXVIII. cikk 1. pontjával konkrétan arra irányult, hogy lehetlenné tegye, hogy a „terheltsásk” immár tanúkénti meghallgatása során természetesen az önvád tilalma mellett objektív cáfolhassam II. r. vádlott a bíróság által törvénysértő módon elfogadott, rám nézve terhelő „beismerő” vallomását.

Ugyanis – a bizonyítékok teljes köre értékelésének kötelezettségét megszegve – az elsőfokú bíróság nem vonta mérlegelési jogkörébe II. r. „elismerésével” szemben, hogy a tárgyalás közvetlensége mellett maga [REDACTED] fakadt ki, akinek a beismerését ugyancsak egyetlen egy kérdés nélkül fogadta el az elsőfokú eljáró, hogy abszolút nem lehet igaz II. r. „beismerése” az értékesített kábítószer vonatkozásában.

Tehát az ügy abszolút jelentőségű része tekintetében.

E körben az elsőfokú bíróság magatartása megfosztott attól „informatív”, hogy az elsőfokú bíróság nem volt hajlandó foglalkozni az általa elfogadottan beismerésben lévő [REDACTED] a szinte beismerésben lévő II. r. [REDACTED] beismerését objektív megcáfoló nyilatkozatával.

[REDACTED] beismerésének hivatalból történő ellenőrzésekor akár én, akár a védőm kérdést

intézzon Kuki Fruzsínához, melynek megválaszolása objektív cáfolta volna [REDACTED] velem szemben felhasznált beismerését.

Hangsúlyozom, hogy nem [REDACTED] vagy [REDACTED] beismerésének az újraértékelését kérem, erről szó sincs. Annak megállapítását kérem, hogy az elsőfokú bíróság fosztott meg a védekezés azon jogától, hogy az ügyben szereplő „terheltsáknak” feltett kérdéseivel és ezekre adott válaszaival megcáfolhassam [REDACTED] rám nézve terhelő vallomását.

IV. Azonban igazodva, hogy pusztán „protokollárisan” fogják fel a mentő tanú kényszerített meghallgatását, de a vallomásának az érdemi tartalmát szó szerint nem hajlandó értékelni – és így sem Horváth István tanúvallomásának az újraértékelését kérem – úgy az első, mint a

5

másodfokú bíróság megsértette a tisztességes eljárás követelményét ugyanis nem tettek eleget az ügyfelderítési kötelezettségének, mely kapcsán tény, hogy Horváth István által hivatkozott létező személyek az ügy tárgyára és konkrétan II. r. [REDACTED] vallomására vonatkozó információkkal rendelkeznek, így tanúkenti meghallgatásuk nem mellőzhető kötelezettsége lett volna az első és a másodfokú bíróságnak, azonban ennek elmaradása a védekezésem előterjeszhetőségében korlátozott, mely álláspontom szerint az egyezmény sértésre vezette, az Egyezmény 6. cikk 3/D összefüggésében, hiszen in dubio pro reo számomra mentő körülménye számolhattak volna II. r. [REDACTED] hamis vádjával szemben, mely a felmentésemet eredményezhette volna.

E körben annak ügyfelderítési kötelezettség megszegésének van jelentősége, hogy míg a bíró hivatalból lett volna köteles intézkedni, akár a pótnyomozás körében a tanúk felkutatásáról és meghallgatásáról. Ettől engem éppen fogvatartásom elrendelésével, ennek fenntartásával zárt el, míg ugyanez a bíróság a vádhatóság által indítványozott összes tanút meghallgatta.

V. Mely kapcsán nem a bizonyítékokat értékelve, hiszen a másodfokú bíróság sem ezt tette, mivel megnevezhetetlen és nem létező közvetett bizonyítékokra hivatkozik a bűnösségem valamiféle igazolásáról. Abszolút módon sérti lényegében, nem létezővé teszi az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljárást, mikor a másodfokú bíróság által tudottan – hiszen csak ismeri saját eljárásának iratait. nem létező ezért konkrétan közvetett bizonyítékokra hivatkozással igazolja a bűnösségem. Velem szemben a tisztességtelen eljárás lásd eddig előadott tényeket – eljutott odáig, hogy amikor nem létezett a bűnösségemet megalapozó bizonyíték, vagy bizonyítási eszköz ezért, hogy elítélhető legyek bármiféle konkretizálás nélkül a II. fokú bíróság nem létező közvetlen bizonyítékokra hivatkozik a bűnösségem megállapíthatósága körében. E körben végképp nem hivatkozható, hogy a bizonyítékok újraértékelését kérem az Alkotmánybíróságtól, éppen arról van szó, hogy az Alaptörvény sérelmét eredményező nem létező megjelöletlen közvetett bizonyítékokra hivatkozással állapította meg a másodfokú bíróság.

Az eljárás, az Ab. által több alkalommal kifejtett "tiszteletlenségéhez" objektív bizonyítja, hogy:

1, Mint, azt maga a bíróság is elismerte, az elsőfokú ítélet hirdetése körében, én, az ügyben eszközölt letartóztatásomat megelőzően: megfigyelés alatt álltam! Lásd: az elsőfokú bíró: „önt megfigyelték!” Ennek, a számomra releváns iratait, melyet objektív bizonyítják, hogy nem vehettem részt másodrendű [REDACTED] bűncselekményt megvalósító tevékenységében (lásd: nem voltam ott"!) A nyomozó hatóság eljárói: „kivették” az eljárás, bírósági eljárására felterjesztett irataiból! mely eljárás nyilvánvalóan az alaptörvény XXIV.cikk súlyos sérelmét eredményezte. Majd pedig, ezen alapvető jelentőségű, objektív mentő körülményt megtestesítő saját maga által elismerten létező iratokat, sem az Elsőfokú bíróság, sem pedig a másodfokú bíróság nem szerezte be, ezzel szándékosan korlátozva védekezéshez fűződő jogomat! Mely eljárás egyértelműen az Alaptörvény XXVIII. cikk.(1) és különösen a (3)bek. sérelmét eredményezte elő.

Lásd: 17/2005.AB. határozat 3. ; 8/2013 AB. Hat. [23] cikkében fenntartva, 6/1998(III.11)AB. határozat 2.2-5 pontok, 22/2014 AB. határozat 6. Pontja, figyelemmel az Emberi Jogok Európai Egyezményének (tov. Egyezmény) 6.cikk 3/b pontjaként inkarnálódott a magyar belső jogba! (lásd: Alaptörvény III. Cikk; Q cikk (2) ;{3)

Hangsúlyozom, a hatóság által az eljárás anyagából „kivett”, és a bíróság által be nem szerzett adatok tartalma, objektív körülmények számomra!

6

Így, „kivették „az általam használt telefon lehallgatási anyagát, összefüggésében a cella pozíciókkal ugyanis ennek tartalma összefüggésben a cellainformációkkal objektív bizonyítja, hogy:

a,nem volt semmilyen közöm másodrendű által elkövetett bűncselekményekhez;

b, amiről én telefonáltam, beszéltem, az nem köthető a terhemre rótt bűncselekményhez, sem a kábítószer ill. kábítószer alapanyagok beszerzéséhez és különösen nem, a kábítószer előállításához.

Tehát abszolút jelentőségű kérdésekben, rendkívül hangsúlyosan megsértették a tisztességes eljárás követelményét, és rendkívül súlyos mértékben, szándékosan korlátozták a védekezéshez fűződő jogom. Mely magatartás az Alaptörvény XXIV. cikk sérelmét eredményezte és adott eljárásban nem vitásan Egyezségrésztésre vezetett. Lásd 6. Cikk 3/b.pont.

2, Álláspontom szerint – az Alkotmánybíróság e körben teljesen –, és nyilvánvalóan egyértelmű határozata alapján –, a nyomozó hatóság szándékosan olyan időre tette másodrendű vádlott legelső kihallgatását, mely időpont kapcsán tévedhetetlenül tisztában volt azzal, hogy fizikailag

lesz lehetetlen, hogy másodrendű ügyvédje megjelenjen, és másodrendű. vádlott eljárási érdekeit képviselje! Így a 8/2013 AB. Határozatban foglaltak alapján, az adott vallomás az Alkotmánybíróság saját döntése alapján: felhasználási tilalom alá esik. „Ez”, értelemszerűen az egész vallomásra vonatkozik. Mely kapcsán ezt a felhasználási tilalmat úgy sem lehetett megkerülni, „kijátszani” hogy esetleg a tárgyaláson felolvassa a bíróság a vallomást, és esetünkben IIr. „fenntartja”. Ugyanis a „megerősítés rendkívüli figyelemmel arra a tényre, hogy másodrendű egyébként semmilyen vallomást nem tett sem az I. illetve a II. fokú eljárásban nem” vallomás”!

Mely kapcsán rendkívüli jelentőséggel bír, hogy másodrendű vallomását – törvénysértő módon – úgy használta fel velem szemben az első és másodfokú bíróság, hogy másodrendű soha semmilyen módon nem bírta ezt, még részleteiben sem megismételni a tárgyalás közvetlensége mellett!

mely magatartás abszolút sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1).-be foglalt tisztességes eljárás követelményét.

2.1. Itt nem megismételve az elsőfokú tárgyaláson, majd a másodfokú fellebbezésben előadottakat, konkrét és rendkívül súlyos joghátrányt okozva, törvénysértő módon fogadta el az elsőfokú bíróság a másodrendű fentebb hivatkozott vallomását – ennek bármiféle érdemi vizsgálata nélkül! –: „Beismerő vallomásnak”.

Mely kapcsán hangsúlyozom „ez” nem a Bíróság bizonyíték értékelő tevékenységének a támadása, vagy valamiféle bizonyíték értékelő tevékenység indítványozása! Jelen esetben a jogszabály értelmezés Alaptörvény ellenességére vonatkozik az előadásom.

Ezzel összefüggésben hangsúlyozom, hogy nem a bizonyíték értékelő tevékenységét támadom, nem indítványozom semmiféle kiegészítő bizonyítás lefolytatását sem, hanem a jogszabályértelmezés Alaptörvényellenességét állítom.

Melynek következtében, hozzá, az ügyben egyedül rám nézve terhelő vallomását tévő másodrendű [REDACTED] hoz, sem a bíróság nem intézett kérdést (a körben sem, hogy

7

egyáltalán képes e a jgyk. -ben szereplő módon összefüggően beszélni és akárcsak megközelítőleg azonos tartalommal előadni a rám nézve terhelő nyilatkozatait) és ettől, a védelmet is teljes mértékben elzárta. Mely eljárás, a Strasbourgi Emberi Jogi Bíróság számos, abszolút vonatkozó döntései alapján: egyezményesítésre vezet.

2.2. Ugyancsak törvény –, és jogsértő módon történt lefolytatásra az eljárás abban a körben és, hogy amennyiben az elsőfokú bíróság elfogadta az első és másod és harmadrendű vádlottak” beismerését” – hangsúlyos, hogy elfogadta! Azonban törvénysértő módon egyetlen egy

kérdéssel sem ellenőrizte a „beismerés” hitelességét! Ami fontosabb, a védelmet is elzárta ettől. – Ebben, az esetben: másodrendű [REDACTED], [REDACTED], avagy [REDACTED] kapcsán, éppen az elsőfokú bíróság által hivatkozott törvény alapján nyomban ügydöntő határozatot lett volna köteles hozni pl. másodrendű [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] és társai tekintetében.

Ennek, azért van abszolút jelentősége, ugyanis ebben az esetben – lásd a védekezéshez fűződő jogom érvényesítése – törvényes eljárásban megilletett volna annak a lehetősége, hogy konkrétan [REDACTED], avagy az őt abszolút módon cáfoló [REDACTED], vagy [REDACTED], a továbbiakban – természetesen a törvényes figyelmeztetések mellett és az ebben foglaltak tiszteletben tartásával- Tanúként legyen meghallgatható! Ennek a lehetőségétől, másodrendű [REDACTED] mint „tanú”, Ku [REDACTED] hint „tanú”, Ká [REDACTED] hint „tanú” válaszaiból nyerhető mentő körülményektől, az Elsőfokú bíróság törvénysértő eljárása szándékosan megfosztott!

III.

Tehát az elsőfokú bíróság nem volt hajlandó egyetlen egy kérdéssel sem ellenőrizni, hogy másodrendű [REDACTED], avagy a vádlott társak egyáltalán képesek olyan tartalmú vallomást tenni, mint a meghallgatási jegyzőkönyvben szerepel, a védelmet pedig a saját – a másodfokú bíróság által is elismertem! Törvénysértő döntésre hivatkozással zárta el ettől!

Tehát az 1.; 2. ; 2.1. ; 2.2.; pontok összefüggésében minden módon korlátozta a bíróság az érdemi védekezést.

Adott eljárás, mivel konkrétan a rendkívüli súlyos elítélésemet célozta és eredményezte, nyilvánvalóan sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) pontjában foglalt tisztességes eljárás követelményeit.

Mely kapcsán ugyancsak nem igaz, hogy a törvénysértő eljárás: „semiben nem hatott ki [REDACTED] [REDACTED] másodrendű „törvényes” (védő nélküli) nyomozási vallomása felhasználására.”, Hiszen maga a bíróság tette lehetetlenné, hogy a törvényes elfogadás esetén, ezt követően, [REDACTED] [REDACTED] tanú meghallgatása során cáfolat keletkezzen abban a körben, hogy [REDACTED] képes egyáltalán adott tartalmú vallomást tenni, avagy jelen formában történt elfogadás kapcsán a védelem kérdéseket intézzen másodrendű vádlott [REDACTED] hoz!

Mely kapcsán tény, hogy a terhelt – értelemszerűen a tagadásával összefüggő! – Hallgatása, semmi módon nem eredményezhet pro és kontra következtetéseket, ahogy ezt az ítéletábra hosszasan fejtegette! Azonban itt nem erről van szó! Ugyanis abból viszont – tisztességes, pártatlan eljárásban! – Köteles a bíróság következtetést rögzíteni – mely nem történt meg.

8

-, hogy hanem annak bizonyítása, hogy valós jogsérelemért azon tisztességtelen eljárás okán,

mely során az eljáró bíróság nem volt hajlandó a tárgyalás közvetlensége mellett kérdésekkel vizsgálni a „beismerés” hitelességét, és ettől a védelmet is elzárta, majd pedig igazodva a szélsőséges elfogultságát értékelte másodrendű „beismerését”. Mely kapcsán éppen az ilyen ún. bizonyíték értékítő tevékenysége körében állítható, hogy volt olyan magatartása az eljáró bíróságnak, melyből szélsőséges elfogultságra kell következtetni.

Másodrendű ██████████ úgy választotta a hallgatás jogát, hogy a saját cselekvőségét rám terhelő állítólagos „beismerő „vallomása kapcsán: nem volt hajlandó egyetlen egy kérdésre sem válaszolni!

Másodrendű ██████████ a más személyre nézve terhelő „beismerő „vallomása, kizárólag akkor lehetett volna hitelt érdemlő, ha ezt minden további kérdés tekintetében fent bírta volna tartani! Azonban ilyenre még véletlenül sem vállalkozott másodrendű ██████████, melyre éppen az első fokú bíróság teremtett számára lehetőséget.

Tehát tehát éles és abban abszolút különbséget kell tenni, tisztességes eljárásban a között, ha a terhelt, tagadása mellett nem hajlandó (vagy nem bír) kérdésekre válaszolni, vagy ha a terhelt a „beismerő „– lényegét tekintve a saját tevőlegességét másra ruházó vallomása körében nem hajlandó (a beismerés körében!), Vagy nem bír (a „beismerés” körében) kérdésekre válaszolni.

Ezt a distingrációt sem az elsőfokú sem a másodfokú bíróság nem tette meg. Ugyanis nem „szimplán” arról van szó, hogy (lásd az elsőfokú döntés 7. oldal), hogy a “terhelt hallgat”! Hanem arról, hogy az állítólag mindent őszintén “beismerő” terhelt: Nem hajlandó, nem bír a védelem kérdéseire válaszolni, nem mellesleg éppen az elsőfokú bíróság törvénysértő döntésével felhatalmazva, ugyanis e nélkül, a feltett, és másodrendű által meg nem válaszolt kérdések kapcsán, a „beismerése „hitelessége, illetve ennek nem létezése körében – tisztességes, pártatlan eljárásban - A bíróságnak kötelessége lett volna következtetést rögzíteni.

Mely kapcsán ismétlem, lásd [22] [23] pontok pontok még az sem nyert semmi módon igazolást az eljárásban, hogy másodrendű képes olyan tartalmú és olyan összefüggő vallomást tenni, mint ami az eljárás nyomozati szakában a neve alatt szerepel. Amint az a tény, hogy olyankor vették fel az adott vallomást, mely időpontra fizikailag volt lehetetlen, hogy a kirendelt ügyvéd megjelenjen – szemben a másodfokú bíróság döntésével –, az Alkotmánybíróság fentebb hivatkozott döntése alapján: a résztvevő büntetőeljárás jogainak a lényeges sérelmét eredményezte! Nem mellesleg az “így” keletkezett vallomás felhasználhatóságát is!

3. Mint azt az első és másodfokú eljárásban a vonatkozó belső jog alapján objektív igazoltam, és ezt, érdemben a másodfokú bíróság sem tudta cáfolni, a velem szembeni vád, abszolút nem volt törvényes! Ugyanis a rám testált „elkövetési magatartásokat”, abszolút nem volt képes – figyelemmel az elkövetés hiányára! Konkretizálni, pontosítani a vádhatóság. Lásd az elsőfokú eljárásban” vád pontosításra „tett észrevételekben objektív bizonyítva! Hiszen abszolút nem létezik adat arra, hogy “én” pontosan, konkrétan, mikor és hogyan működtek közre a

bűncselekmény elkövetésében., egyáltalán, hogy a helyszínen lettem volna. Az a tény, hogy a vád abszolút minden konkrétumot nélkülöz a másodrendű „beismerése” alapján nekem tulajdonított állítólagos cselekvőségem kapcsán az e körben teljesen

9

egyértelmű belső jog alapján törvénysértővé teszi a vádat, az pedig, hogy első és másodfokú bíróság az általuk hivatalból tudottan törvény és jogsértő „vád” alapján járt el, sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglaltakat. Ugyanis már állítólagos cselekvőség pontos és konkrét meghatározatlansága alapvetően korlátozta a védekezéshez fűződő jogot.

4. Az elsőfokú bíróság – és a másodfokú bíróság – nem vitathatóan szándékosan nem tett eleget ügyfelderítési kötelességének! Ugyanis az elsőfokú bíróság által meghallgatott Horváth István nevű tanú, maga is több személyre hivatkozott, akik vélhetően abszolút módon cáfolják másodrendű vádlott „beismerő „vallomását, és számomra objektív mentő körülményeket – testesítene meg a tanú vallomásuk.

A tanú által hivatkozott személyek kapcsán, a bíróságnak hivatalból lett volna kötelezettsége intézkedni a tanúk felkutatásáról, majd pedig meghallgatásáról.

IV. Amint a bíróság deklarálta elfogult eljárásával összefüggésben, abszolút nem foghat helyt a másodfokú bíróság, álláspontom szerint tarthatatlan előadása, miszerint mentő tanú(k) kapcsán prognosztizált tartalmú vallomásnak, a bizonyításban betölthető értékét, szerepét, még a tanú(k) meghallgatása előtt értékelni. Lásd elsőfokú ítélet [54].

Így az első és a másodfokú bíróság eljárása, álláspontom szerint teljesen nyilvánvalóan megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésébe foglalt tisztességes pártatlan eljárás követelményét és egyezmény sértésre vezet. Lásd 6. cikk 3/d. pontja. Mely kapcsán nem lehet prognosztizálni, hogy a tanúk: “esetlegesen tagadó tartalmú” tanúvallomások mellett, még még miről tudtak volna beszámolni!

Hiszen ha mint az tény – és tény –, hogy másodrendű ██████████ ██████████ és B ██████████ elől rejtve abszolválta a kábítószer kereskedelmet – lásd az üzlet kameráinak a felvételét ellehetetlenítő eljárása ██████████-nak. –, az épeszű megfontolással ellentétes, hogy ██████████-val készítette a kábítószer és ██████████ tudásával és beleegyezésével árulta azt! Az egyezmény sértésre vezető eljárás konkrétan azt tette lehetetlenné, hogy indifferens tanúk, objektív vallomást tehessenek másodrendű ██████████ kábítószer kereskedői, előállítói tevékenységéről, és arról, hogy ezzel kapcsolatban ██████████ rendelkezik-e bármilyen tudással.

Amit, ha nem nyilvánvalóan és álláspontom szerint szándékosan törvénysértő módon abszolválta volna az elsőfokú bíróság másodrendű ██████████ „beismerő” vallomásának elfogadását, és törvényes eljárás során fogadta volna el, az ezt követően azonnal meghozott

elsőfokú döntést követően, „nem csak „[REDACTED] tanúkenti meghallgatására kerülhetett volna sor, de [REDACTED] - tanú meghallgatására is!

Mely során nyerhető objektív mentő körülményektől az elsőfokú bíróság szándékosan törvénysértő eljárásra fosztott meg, ugyanis [REDACTED] tanú vallomásaiban cáfolta meg az ügy bírósági tárgyalásának az idejére „élettársává” vált rám nézve [REDACTED] másodrendű vádlott terhelt vallomását. Azonban figyelemmel a másodrendű törvénysértő módon fenntartott „státuszára” az első és másodfokú bíróság „erre” hivatkozással zárt el [REDACTED] [REDACTED] tanúvallomásának felhasználhatóságától és különösen tanúkenti meghallgatóságától. Adott eljárás – figyelemmel ennek törvénysértő voltjára- abszolút módon sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését és zárt el számomra objektív mentő körülmények felhasználásától, keletkezésétől.

10

5. Jóllehet a jelen alkotmányjogi panasz tárgya nem lehet az első és a másodfokú bíróság „bizonyíték értékelő tevékenysége”, azonban, ez alól kivételt jelent, ha a bíróság elfogultságát objektív cáfoló módon (lásd alaptörvény XXVIII. Cikk (1) bekezdésének összefüggésében) Szélsőségesen egyoldalúan értékelte a „bizonyítékokat” mint az elsőfokú, mint a másodfokú bíróság!

Ugyanis nem létezik másodrendű [REDACTED] ügynevezett „beismerő vallomásán” kívül semmilyen olyan közvetett, vagy közvetlen bizonyíték, mely a bűnösségem megalapozná. E körben abszolút jelentőséggel bír, hogy még a másodfokú bíróság „erről” értekeznek, lásd [45] [46] . Nem bír egyetlen egy közvetlen, vagy közvetett bizonyítékot felhivatkozni, mely az általa hivatkozott bűnelkövetői magatartásomat bizonyítaná! Mely kapcsán – lásd a szélsőséges elfogultságot arra hivatkozik a tisztelt másodfokú bíróság, hogy elsőrendű vádlott terheltére megállapított bűncselekmény elkövetését, nem kizárólag másodrendű terhelt vallomásra– Melyet soha nem bírt megismételni! alapította az elsőfokú bíróság. Azonban a tisztelt másodfokú bíróság egyetlen egy adatot, tényt nem bírt saját hivatkozása igazolásul megjelölni, abban a körben, hogy milyen egyéb „bizonyíték” lenne ami az állítólagos bűnösségem igazolná.

Amint szélsőséges elfogultsága mellett arra hivatkozik a Tisztelt másodfokú bíróság, hogy rám nézve a „közvetlen bizonyítékok mellett” – „ez” kizárólag másodrendű rám nézve terhelt vallomása, melyet soha nem bírt még részletiben sem megismételni! – „a közvetett bizonyítás adatai szintén a vádat megerősíti bizonyítékot jelentettek! Azonban ezek olyannyira nem léteznek a tisztelt másodfokú bíróság által rám nézve terhelt kint hivatkozott „közvetett bizonyítékok”, hogy ebből egyetlen egyet sem bírt – az „eljárás” megítélése szempontjából súlyosabban minősül, hogy megsem próbált a másodfokú bíróság előadni!

V. Itt jegyzem meg, hogy másodrendű [REDACTED] vallomása, és a másodfokú bíróság által hivatkozott a terhelt társak, kizárólag! csak azt bizonyítják, hogy másodrendű [REDACTED]

egészen biztosan elkövetője volt a bűncselekménynek, de azt egyetlen egy szóval sem, hogy másodrendű [REDACTED] bűncselekményt elkövető tevékenységéhez bármi módon társultam volna! Itt lett volna jelentősége a törvényes eljárásnak, mely kapcsán másod harmad és negyed rendű vádlottak „beismerését” követően tanúkénti meghallgatásra került volna sor a törvénysértő eljárása eredményeként elmaradt.

E körben a másodfokú bíróság szélsőséges elfogultságát bizonyítja, „mely az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmét eredményezi”, hogy azoknak a tanúknak a vallomását, akik egyértelműen arról számoltak be, hogy másodrendű [REDACTED] jóval a szabadulásom előtt elkezdte és folytatta kábítószeres bűncselekményét, érdemben nem volt hajlandó értékelni! Itt szintén nem a „bizonyítékok” újraértékelését kérem a T. Ab-tól, hanem annak a ténynek a megállapítását, hogy sem az első sem a másodfokú bíróság nem volt hajlandó értékelni, mérlegelési jogkörébe vonni azon tényeket, melyek másodrendű vádlott velem szembeni hamis vádját és az én vétlenségemet bizonyítják. Tehát az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljárás követelményét szegte meg az első és másodfokú bíróság, mikor az elítélésem érdekében nem vizsgálták bizonyítékok teljes körét. Adott „tisztségtelen eljárás” a bizonyítékok teljes körének az értékelése a felmentésem eredményezte volna. Mely kapcsán tény, hogy a bíróság a „törvényes” vád alapján jár el, - mely vádelv jelen eljárásban sérült - azonban amikor felmerült annak a ténye, hogy másodrendű [REDACTED] terhére róhatóan több, és súlyosabb bűncselekmény róható fel, ezt a tényt a bíróság nem jelezte az ügyészségi felé, és az egyértelmű tanúvallomások

11

alapján saját maga sem tettem meg a feljelentést másodrendű [REDACTED] tal szemben! A vád tárgyává ugyan nem tett, de a törvényes figyelmeztetések mellett megtett nagy számú tanúvallomások alapján elkövetett kábítószer kereskedelem miatt. Mely „mulasztását” „a tisztelt bíróságnak, az elfogultsága bizonyítékaként kell értékelni álláspontom szerint.

Mindezek összefüggésében kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a debreceni ítélet tábla Bf. IV. . 573 / 2020 / 77-es számú ítéletével kapcsolatban, hogy alap törvénysértő eljáráson alapul, és ezzel összefüggésben semmisítse meg az ítéletet.

Tisztelettel:

[REDACTED]

[REDACTED] 2021. augusztus 17.

harmad és negyed rendű vádlottak „beismerését” követően tanúkénti meghallgatásra került volna sor a törvénysértő eljárása eredményeként elmaradt.

E körben a másodfokú bíróság szélsőséges elfogultságát bizonyítja, „mely az Alaptörvény XXVIII.

cikk (1) bekezdésének sérelmét eredményezi”, hogy azoknak a tanúknak a vallomását, akik egyértelműen arról számoltak be, hogy másodrendű [REDACTED] jóval a szabadulásom előtt elkezdte és folytatta kábítószeres bűncselekményét, érdemben nem volt hajlandó értékelni! itt szintén nem a „bizonyítékok” újraértékelését kérem a T. Ab-tól, hanem annak a ténynek a megállapítását, hogy sem az első sem a másodfokú bíróság nem volt hajlandó értékelni, mérlegelési jogkörébe vonni azon tényeket, melyek másodrendű vádlott velem szembeni hamis vádját és az én vétlenségemet bizonyítják. Tehát az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljárás követelményét szegte meg az első és másodfokú bíróság, mikor az elítélésem érdekében nem vizsgálták bizonyítékok teljes körét. Adott „tisztségtelen eljárás” a bizonyítékok teljes körének az értékelése a felmentésem eredményezte volna. Mely kapcsán tény, hogy a bíróság a „törvényes” vád alapján jár el, - mely vádelv jelen eljárásban sérült - azonban amikor felmerült annak a ténye, hogy másodrendű [REDACTED] terhére róhatóan több, és súlyosabb bűncselekmény róható fel, ezt a tényét a bíróság nem jelezte az ügyészség felé, és az egyértelmű tanúvallomások alapján saját maga sem tette meg a feljelentést másodrendű [REDACTED] [REDACTED] tal szemben! A vád tárgyává ugyan nem tett, de a törvényes figyelmeztetések mellett megtett nagy számú tanúvallomások alapján elkövetett kábítószer kereskedelem miatt. Mely „mulasztását „a tisztelt bíróságnak, az elfogultsága bizonyítékaként kell értékelni állásponantom szerint.

Mindezek összefüggésében kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a debreceni ítélőtábla Bf. IV. . 573 / 2020 / 77-es számú ítéletével kapcsolatban, hogy alap törvénysértő eljáráson alapul, és ezzel összefüggésben semmisítse meg az ítéletet.

Tisztelettel:

[REDACTED]

[REDACTED] 2021.augusztus 17.

[REDACTED]